

STEPHEN KING

NIKDY NEUHNI

13

STEPHEN KING

NIKDY NEUHNI

Preložila Marína Gálisová

Stephen King
NEVER FLINCH

Copyright © 2025 by Stephen King
Published by agreement with the author
and the author's agents, The Lotts Agency, Ltd.
Translation © 2026 by Marína Gálisová
Jacket design © 2026 by Emil Křížka
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0749-9

*Venujem Robin Furthovej s láskou a vďakou
za všetku usilovnú prácu.*

Trig

1

Marec a počasie je nanič.

Čistý kruh sa stretáva v suteréne metodistického kostola na Buell Street každý pracovný deň od štvrtej do piatej. Formálne je to stretnutie Anonymných narkomanov, ale chodí sem aj veľa alkoholikov; Čistý kruh je zvyčajne naprataný. Podľa kalendára je jar, už takmer týždeň, ale v Buckeye City – niekedy nazývanom „Druhý omyl na jazere“, pričom za prvý sa považuje Cleveland – prichádza skutočná jar neskoro. Keď sa stretnutie skončí, vo vzduchu visí jemné mrholenie. Do súmraku zhutne a bude z neho plúšť.

Dvadsať až tridsať účastníkov sa zhromaždí pri popolníku pri vchode a zapáli si, lebo vdychovanie nikotínu je jednou z dvoch závislostí, ktoré majú povolené, a po hodine v suteréne potrebujú dávku. Ostatní, je ich väčšina, odbočia doprava a miera k Plameňu, čo je kaviareň jeden blok odtiaľto. Káva je druhá závislosť, ktorej sa stále môžu oddávať.

Jedného muža zastaví reverend Mike, ktorý takisto pravidelne chodí na toto stretnutie aj na mnohé ďalšie; reverend je abstinujúci závislý od opiátov. Na stretnutiach (každý deň vrátane víkendov chodí na dve alebo tri) sa predstavuje slovami: „Milujem Boha, ale inak som len ďalší závislák.“ Vždy to vyvolá súhlasné prikyvovanie a mrmlanie, hoci starým mazákom to pripadá trochu únavné. Vo-

lajú ho „Mike s Modrou knihou“, lebo má vo zvyku citovať (doslova) dlhé pasáže z príručky Anonymných alkoholikov.

Reverend teraz podá mužovi ruku. „Nevídať ťa v týchto končinách, Trig. Určite bývaš na severe.“

Trig nebýva na severe, ale nepovie to. Má svoje dôvody, prečo chodí na stretnutia mimo mesta, kde nie je pravdepodobné, že by ho niekto spoznal, ale dnes nastal výnimočný stav: potreboval buď stretnutie, alebo si vypiť a po prvom poháriku by už nemal na výber. Vie to z osobnej skúsenosti.

Mike mu položí ruku na plece. „Keď si rozprával, Trig, pôsobil si rozrušene.“

Trig je prezývka z detstva. Tak sa predstavuje na začiatku stretnutí. Dokonca aj na stretnutiach Anonymných alkoholikov a Anonymných narkomanov mimo mesta povie málokedy viac ako pár úvodných slov. Na stretnutiach väčšinou hovorí: „Dnes chcem len počúvať,“ ale v toto popoludnie zdvihol ruku.

„Som Trig a som alkoholik.“

„Ahoj, Trig,“ odpovedala skupina. Boli v suteréne kostola, ale systém zvolaní a odpovedí na spôsob náboženského zhromaždenia im zostal. Čistý kruh je v skutočnosti Cirkev stroskotancov.

„Chcem povedať len toľko, že som dnes dosť otrasený. Nechcem o tom viac hovoriť, ale musel som sa podeliť aspoň o toto. To je všetko, čo mám.“

Ozvalo sa mrmlanie *Vďaka, Trig, Drž sa a Tu si vždy vítaný.*

Teraz Trig vysvetľuje reverendovi, že je rozrušený, lebo stratil človeka, ktorého poznal. Reverend sa pýta na detaily – vlastne ich z neho mámi, ale Trig povie, že človek, za ktorým smúti, zomrel v base.

„Budem sa zaňho modliť,“ povie reverend.

„Vďaka, Mike.“

Trig vykročí, ale nie k Plameňu, prejde tri bloky a vystúpi po schodoch k verejnej knižnici. Potrebuje si sadnúť

a premýšľať o mužovi, ktorý v sobotu zomrel. Ktorého v sobotu zavraždili. Ktorého v sobotu dobodali vo väzenskej sprche.

Nájde si voľnú stoličku v čítárni periodík a vezme si miestne noviny, len aby niečo držal v rukách. Otvorí ich na štvrtej strane, kde je článok o stratenom psovi, ktorého našiel Jerome Robinson z agentúry Stratení nájdení. Je tam fotografia usmiateho pekného mladého černocho, ktorý jednou rukou objíma veľkého psa, možno labradora. Titulok tvorí jedno slovo: **NÁJDENÝ!**

Trig neprítomne hľadá na fotografiu, premýšľa.

Jeho skutočné meno bolo v novinách pred tromi rokmi, ale nikto si nespojil toho človeka s týmto, ktorý navštevuje stretnutia abstínujúcich mimo mesta. Prečo by aj, dokonca i keby tam bola jeho fotka (ktorá tam nebola)? Ten človek mal mierne šedivejúcu bradu a nosil kontaktné šošovky. Táto verzia je hladko oholená, nosí okuliare a vyzerá mladšie (to sa stáva, keď človek sekne s alkoholom). Páči sa mu myšlienka, že je niekto nový. Zároveň ho to ťaží. To je paradox, s ktorým žije. S tým a ešte s rozmýšľaním o svojom otcovi, ktorému sa po tieto dni venuje čoraz častejšie.

Nechaj to tak, pomyslí si. Zabudni na to.

To je 24. marca. Zabúdanie trvá len trinásť dní.

2

Šiesteho apríla sedí Trig na tej istej stoličke v čítárni periodík a pozerá na hlavný článok v dnešných nedeľných novinách. Titulok nielenže hovorí, on kričí. **BUCKEYE BRANDON: ZAVRAŽDENÝ VÄZEŇ BOL MOŽNO NEVINNÝ!** Trig si prečítal článok a trikrát si vypočul podcast Buckeye Brandona. On, ktorý sám seba označuje za „Štvanca éteru“, dostal tú informáciu do sveta a podľa Buckeye Brandona tu

neexistuje žiadne „možno“. Je tento príbeh pravdivý? Trig si vzhľadom na zdroj myslí, že určite áno.

To, čo chceš urobiť, je šialené, povie si. To je pravda.

Ak to urobiš, už nikdy sa nebudeš môcť vrátiť, povie si. Aj to je pravda.

Keď už raz začneš, musíš pokračovať, povie si a to je zo všetkého najväčšia pravda. Mantra jeho otca: Musíš vydržať až do trpkého konca. Neuhýbať, necúvať.

A... aké by to bolo? Aké by to preňho bolo, keby robil takéto veci?

Musí sa ešte zamyslieť. Nielen preto, aby jasne vnímal to, čo chce urobiť, ale aby zasunul nejaký časový odstup medzi to, čo zistil vďaka Buckeye Brandonovi (aj tomuto článku), a činy – hrôzu –, ktoré možno spácha, aby si to nikto nespojil.

Uvedomí si, že si pamätá titulok o mladom mužovi, ktorý zachránil ukradnutého psa. Išlo o tú jednoduchosť: **NÁJDENÝ!** Trig dokáže myslieť len na to, čo stratil, čo urobil, a na odškodnenie, ktorým to musí odčiniť.

1. kapitola

1

Teraz je apríl. V Druhom omyle na jazere sa konečne rozpúšťajú posledné zvyšky snehu.

Izzy Jaynesová zo slušnosti zaklope jednou háňkou na dvere svojho poručíka a bez čakania vojde. Lewis Warwick je opretý na stoličke, jednu nohu má vyloženú na rohu stola, ruky voľne zopnuté na bruchu. Vyzerá, že medituje alebo sa zasníval. Izzy má pocit, že je to pokojne možné. Pri pohľade na ňu sa Lewis vystrie a zloží nohu na dlážku, kam patrí.

„Isabelle Jaynesová, detektívka par excellence. Vitaj v mojom brlohu.“

„K tvojim službám.“

Nezávidí mu jeho kanceláriu, lebo si je vedomá všetkých byrokratických hlúpostí, ktoré sú s tým spojené, sprevádzaných takým malým zvýšením platu, že by sa dalo nazvať čisto obradným. Je spokojná so svojou skromnou kójou na prízemí, kde pracuje so siedmimi ďalšími detektívmi vrátane svojho súčasného kolegu do dvojice Toma Attu. Izzy však túži po Warwickovej stoličke. S ergonomicky riešeným vysokým operadlom a sedadlom je na meditáciu ideálna.

„Čo môžem pre teba urobiť, Lewis?“

Vezme zo stola úradnú obálku a podá jej ju. „Povieš mi svoj názor na toto. Nezáväzne. Môžeš sa dotknúť obálky, mali ju v paprčiach všetci od pošára po Evelyn na recepcii

a ktovie kto ešte, ale z listu by sme možno mali zobrať od-tlačky. Aj podľa toho, čo povieš.“

Obálka je adresovaná veľkými tlačenými písmenami DE-TEKTÍVOVI LOUISOVI WARWICKOVI na COURT PLAZA 19. Pod mestom, štátom a poštovým smerovacím číslom je ešte väčšími písmenami napísané PRÍSNE TAJNÉ!

„Čo na to poviem? Ty si šéf, šéfe.“

„Nechcem to na teba hádzať, je to moja starosť, ale vá-žim si tvoj názor.“

Koniec obálky je roztrhnutý. Nie je tam spiatočná adre-sa. Izzy opatrne rozloží papier, ktorý bol vnútri, drží ho za okraje. List je vytlačený, takmer určite z počítača.

Pre: poručík Louis Warwick

Od: Bill Wilson

Na vedomie: riaditeľka Alice Patmorová

Myslím si, že Blackstonovo pravidlo by malo mať dô-sledok. Som presvedčený, že za zbytočnú SMRŤ nevin-ného by mali byť potrestaní NEVINNÍ. Mali by zomrieť tí, ktorí tú smrť spôsobili? Myslím si, že nie, lebo po-tom by bolo po nich a utrpenie za to, čo spôsobili, by sa skončilo. Platí to, aj keby konali s najlepším možným úmyslom. Musia rozmýšľať nad tým, čo urobili. Musia „olútovať ten deň“. Vidíte v tom logiku? Ja áno a to stačí.

Zabijem 13 nevinných a 1 vinného. Tí, ktorí spôso-bili smrť nevinného, budú preto trpieť.

Toto je akt POKÁNIA.

Bill Wilson

„Fíha,“ povie Izzy. Stále opatrne zloží papier a zasunie ho naspäť do obálky. „Niekto je riadne vyšinutý.“

„Je to tak. Vygooglil som si Blackstonovo pravidlo. Hovorí sa v ňom...“

„Viem, čo sa v ňom hovorí.“

Warwick si opäť vyloží nohu na stôl, ruky si tentoraz spojí na šiji. „Vysvetli.“

„Radšej nech je na slobode desať vinných, než by mal trpieť jeden nevinný.“

Lewis prikývne. „A teraz otázka za milión. O akom nevinnom môže hovoriť náš vyšinutý pisateľ?“

„Tipla by som si, že o Alanovi Duffrey. Minulý týždeň ho dobodali v Big Stone. Zomrel na ošetrovni. Potom si Buckeye Brandon otvoril ústa v tom svojom podcaste a v novinách vyšiel článok. Oboje o človeku, ktorý sa priznal, že namočil Duffreyho do istých vecí.“

„Cary Tolliver. Schytil raka, má neskoré štádium rakoviny pankreasu, a zatúžil si očistiť svedomie. Povedal, že nechcel, aby Duffrey zomrel.“

„Takže tento list nie je od Tollivera.“

„Nie je to pravdepodobné. Ten je v nemocnici Kiner Memorial a ide to s ním dolu vodou.“

„Keď Tolliver vyšiel s pravdou von, bolo už neskoro plakať nad rozliatym mliekom, nemyslíš?“

„Možno áno, možno nie. Tolliver tvrdí, že sa priznal vo februári, pár dní potom, ako sa dozvedel diagnózu. Nič sa nedialo. Potom, keď Duffreyho zabili, išiel Tolliver za Buckeye Brandonom alias Štvancom éteru. Asistent okresného štátneho zástupcu Allen hovorí, že je to všetko len na upútanie pozornosti.“

„Čo si o tom myslíš?“

„Podľa mňa má to, čo hovorí Tolliver, určitú logiku. On tvrdí, že len chcel, aby si Duffrey odsedel pár rokov. Vraj skutočným trestom pre Duffreyho bude, keď bude v registri.“

Izzy to chápe. Duffrey by sa ako registrovaný pedofil musel vyhýbať miestam s označením zóny detskej bezpečnos-

ti – školám, ihriskám, verejným parkom. Mal by zakázané komunikovať textovými správami s neplnoletými okrem svojich detí. Mal by zakázané pornografické časopisy aj prístup k pornu na internete. Zároveň by musel oznámiť svojmu dozorujúcemu policajtovi každú zmenu adresy. Byť v Národnom registri páchatelov sexuálnych trestných činov by bol preňho skrátka doživotný trest.

Teda keby prežil.

Lewis sa nakloní dopredu. „Keď dáme bokom Blackstonovo pravidlo, ktoré nepôsobí veľmi logicky, teda aspoň na mňa, treba sa toho Wilsona obávať? Je to ozajstná hrozba alebo iba prázdne reči? Čo povieš?“

„Môžem si to premyslieť?“

„Jasné. Neskôr. Ale čo ti v tejto chvíli hovorí inštinkt? Neboj sa, zostane to v tejto miestnosti.“

Izzy sa zamyslí. Mohla by položiť otázku, či sa k tomu vyjadrila riaditeľka Patmorová, ale Izzy takto nefunguje.

„Je to cvok, ale necituje Bibliu ani *Protokoly sionských mudrcov*. Nie je to klasická ukážka človeka s alobalom na hlave. Možno máme do činenia iba s excentrikom. Ak nie, tak sa je čoho obávať. Môže to byť niekto blízky Duffrey-mu. Tipovala by som manželku alebo deti, ale Duffrey nemal ani jedno.“

„Bol to samotár,“ povie Lewis. „Allen sa o tom zoširoka vyrečnil na súde.“

Izzy aj Tom poznajú Douga Allena, jedného z asistentov štátneho zástupcu v okrese Buckeye. Izzin partner prezýva Allena Hladný hroch podľa stolovej hry, ktorú si obľúbili Tomove deti. Inými slovami, ambiciózný. Čo naznačuje, že Tolliver možno hovorí pravdu. Ambiciózni asistenti štátneho zástupcu nemajú rušenie súdnych verdiktov v láske.

„Duffrey nebol ženatý, ale nežil s niekým?“

„Partnerku nemal, a ak bol gej, tak si to držal v súkromí. V hlbokom súkromí. Nič sa o ňom neklebetilo. Hlav-

ný úverový referent vo First Lake City Bank. Navyše, my len predpokladáme, že tento človek hovorí o Duffrey, no v skutočnosti ho nemenuje...“

„Mohol by to byť aj niekto iný.“

„Mohol, ale to je nepravdepodobné. Chcem, aby ste sa ty a Atta porozprávali s Carym Tolliverom, teda ak je ešte medzi živými. Porozprávajte sa so všetkými Duffreyho známymi, v banke aj inde. Porozprávajte sa s chlapom, ktorý Duffreyho obhajoval. Vypýtajte si od neho zoznam Duffreyho známych. Ak si spravil dobre svoju robotu, bude vedieť o každom, koho Duffrey poznal.“

Izzy sa usmeje. „Tuším si potreboval len druhý názor, ktorým sa potvrdí, čo si si už vzal do hlavy.“

„Nebuď taká skromná. Chcel som druhý názor Isabelle Jaynesovej, detektívky par excellence.“

„Ak chceš detektívku par excellence, mal by si zavolať Holly Gibneyovej. Dám ti jej číslo.“

Lewis zloží nohu na dlážku. „Ešte na tom nie sme tak zle, aby sme si najímali na vyšetrovanie súkromné očka. Povedz mi, čo si myslíš ty.“

Izzy poklope po obálke. „Myslím si, že tento človek by mohol byť reálnym rizikom. Trestať nevinných za zbytočnú smrť nevinného? To znie možno logicky nejakému cvokovi, ale duševne zdravému človeku? Pochybujem.“

Lewis vzdychne. „Mám nočné mory z tých naozaj nebezpečných, z tých, ktorí sú šialení a zároveň šialení nie sú. Timothy McVeigh zabil vo federálnej budove vyše stopäťdesiat ľudí a bol úplne racionálny. Mŕtve malé deti pritom vyhlásil za prijateľné vedľajšie straty. Preboha, kto je už nevinnější ako deti?“

„Takže podľa teba to myslí vážne.“

„Možno to myslí vážne. Chcem, aby ste tomu s Attom venovali trochu času. Uvidíme, či nenájdete niekoho, koho Duffreyho smrť tak rozhnevala...“

„Alebo tak zarmútila.“

„Jasné, aj to. Skrátka, nájdite niekoho dostatočne šialeného – myslím oboma spôsobmi –, aby sa takto vyhráždal.“

„Rozmýšľam, prečo práve trinásť nevinných a jeden vinný. Dáva to dokopy štrnásť ľudí? Alebo je ten vinný jedným z trinástich?“

Lewis pokrúti hlavou. „Netuším. Mohol si to číslo vytiahnuť z klobúka.“

„Na tom liste je ešte niečo. Vieš, kto bol Bill Wilson, však?“

„Znie mi to povedome, ale prečo by aj nie? Možno to nie je také bežné meno ako Joe Smith alebo Dick Jones, ale nie je to zase ani Zbigniew Brzezinski.“

„Bill Wilson, ktorého som mala na mysli, bol zakladateľ Anonymných alkoholikov. Možno tento chlapík chodí na ich stretnutia a dáva nám indíciu.“

„Akože sa chce dať chytiť?“

Izzy pokrčí plecami, vyšle mu signál, že na toto nemá názor.

„Posuniem ten jeho list na forenzné, aj keď z toho určite nič nebude. Povedia mi, že tam nie sú odtlačky, je tam použitý počítačový font a bežný papier do tlačiarne.“

„Mne poslali fotku toho listu.“

„Jasné.“

Izzy vstane, už je na odchode. Lewis sa jej ešte spýta: „Už si sa prihlásila na zápas?“

„Na aký zápas?“

„Netvár sa, že nevieš. Pištole verzus Hadice. Budúci mesiac. Budem kapitánom policajného tímu.“

„Fíha, ešte som sa k tomu nedostala, šéfe.“ Ani to nemá v pláne.

„Hasiči vyhrali už tri razy za sebou. Tento rok to bude poriadne tvrdý zápas po tom, čo sa stalo minulý rok. Pamätáš sa na Crutchfieldovu zlomenú nohu?“

„Kto je Crutchfield?“

„Emil Crutchfield. Motocyklová hliadka, väčšinou pracuje na východnej strane.“

„Aha,“ povie Izzy a pomyslí si: *Chalani a tie ich zábavky.*

„Nehrávala si ty náhodou? Na výške?“

Izzy sa zasmee. „Hej. Keď ešte po zemi chodili dinosaury.“

„Mala by si sa prihlásiť. Porozmýšľaj nad tým.“

„Porozmýšľam,“ povie Izzy.

Neporozmýšľa.

2

Holly Gibneyová zdvihne tvár k slnku. „T. S. Eliot povedal, že apríl je najkrutejší mesiac, ale toto mi nepripadá veľmi kruté.“

„Poézia,“ utrúsi Izzy s miernym pohľadom. „Čo si dáš?“

„Asi rybacie tacos.“

„Vždy si dávaš rybacie tacos.“

„Vždy nie, ale väčšinou. Mám rada pravidelnosť.“

„Hej, všimla som si.“

O chvíľu obe vstanú a postavia sa do radu pred Frankieho úžasným stánkom s rybacími špecialitami, ale zatiaľ len v pokoji sedia za piknikovým stolom a vychutnávajú si teplé slnečné lúče.

Izzy a Holly nemali vždy ktovieako blízky vzťah, to sa však zmenilo po udalostiach, v ktorých hral hlavnú rolu manželský pár starých univerzitných profesorov, Rodney a Emily Harrisovci. Harrisovci boli šialení a extrémne nebezpeční. Dalo by sa tvrdiť, že Holly si to odniesla najhoršie, keďže s nimi mala do činenia zoči-voči, ale detektívka Isabelle Jaynesová musela potom informovať rodiny ľudí, ktorí sa stali obeťami Harrisovcov. Nielen o úmrtiach, ale aj

o tom, čo Harrisovci s obeťami robili, a to rozhodne nebola prechádzka ružovou záhradou. Obidve ženy to poznačilo, a keď Izzy zavolala Holly po tom, čo utíchla vlna článkov v novinách (národných aj miestnych), a spýtala sa jej, či by chcela ísť na obed, Holly súhlasila.

Z jedného obeda sa stali viac-menej pravidelné stretnutia a z nich vyrástlo opatrné priateľstvo. Najprv sa rozprávali o Harrisovcoch, ale postupom času ich spomínali čoraz menej. Izzy rozprávala o svojej práci, Holly o svojej. Keďže Izzy bola policajtká a Holly súkromná vyšetrovatelka, mali podobné, hoci málokedy sa prelínajúce oblasti záujmu.

Niežeby sa Holly úplne vzdala nádeje, že priláka Izzy k sebe na temnú stranu, najmä odkedy odišiel jej kolega Pete Huntley do dôchodku a Holly musela viesť Stratených nájdených sama (s občasnou pomocou Jeroma a Barbary Robinsonovcov). Dala si záležať, aby Izzy vysvetlila, že Stratení nájdení sa nevenujú rozvodom. „Špehovanie, sledovanie sociálnych sietí. Esemesky a teleobjektívy. To nikdy.“

Vždy keď Holly spomenula tú možnosť, Izzy odpovedala, že na to bude pamätať. Čo znamenalo, aspoň podľa Holly, že Izzy si odkrúti tridsať rokov v policajnom zbore a potom sa presťahuje do kondomína pri golfovom ihrisku v Arizone alebo na Floride. Pravdepodobne sama. Izzy, ktorá dvakrát prehrala v manželskej lotérii, vyhlasovala, že nikoho nehľadá, najmä nie do manželstva. Ako sa dá vrátiť domov, zverila sa raz pri obede Holly, a porozprávať manželovi o ľudských pozostatkoch, ktoré objavili u Harrisovcov v chladničke?

„Prosím,“ hlesla vtedy Holly, „nehovorme o tom pri jedle.“

Dnes obedovali v Dingley Parku. Podobne ako Deerfield Park na opačnej strane mesta aj tento sa po zotmení menil na nebezpečné miesto (*hotový drogový supermarket*, hovorievala Izzy), ale za denného svetla bol dokonale príjemný, najmä počas takýchto dní. Vďaka tomu, že sa otep-

lilo, mohli jesť za jedným z piknikových stolov neďaleko jedlí, ktoré obklopovali starú hokejovú halu.

Holly je vakcinovaná až nadmieru, ale covid stále zabíja niekoho v Amerike každé štyri minúty a Holly nechce nič riskovať. Pete Huntley doteraz trpí následkami zrážky s vírusom a Hollina mama naň umrela. A tak stále podniká opatrenia, pri blízkom styku v interiéri nosí rúško a v kabelke má vždy dezinfekčný prostriedok. Bez ohľadu na covid však rada jedáva vonku, keď je pekné počasie ako dnes, a teší sa na rybacie tacos. Dve s tatárskou omáčkou navyše.

„Ako sa má Jerome?“ spýta sa Izzy. „Videla som, že kniha o tom jeho gangsterskom prastarom otcovi sa dostala do rebríčka bestsellerov.“

„Pobudla tam len pár týždňov,“ povie Holly, „ale aspoň budú môcť na paperbackovom vydaní uviesť, že je to *New York Times Bestseller*, čo pomôže s predajom.“ Jeroma zbožňuje takmer tak veľmi, ako zbožňuje jeho sestru Barbaru. „Turné ku knihe sa skončilo a teraz mi Jerome chce pomáhať v agentúre. Vraj aj preto, aby si spravil prieskum, lebo jeho ďalšia kniha bude o súkromnom očku.“ Vystrúha grimasu, aby dala najavo, ako veľmi nemá ten výraz rada.

„A Barbara?“

„Chodí na Bellovu vysokú školu tu v meste. Samozrejme, študuje angličtinu.“ Holly to vysloví s tým, čo považuje za oprávnenú hrdosť. Obaja Robinsonovci majú na konte knihy. Barbarina zbierka poézie – za ktorú dostala Penleyho cenu, čo nie je maličkosť – je vonku už dva roky.

„Takže tvojim deťom sa darí.“

Holly proti tomu nenamieta – hoci manželia Robinsonovci sú živí a zdraví, Barb a Jerome sú v istom zmysle jej deti. Majú spoločné skúsenosti ako z vojny. Brady Hartsfield... Morris Bellamy... Chet Ondowsky... Harrisovci. Áno, boli to vojny, nedá sa to povedať inak.

Holly sa spýta, čo nové v policajnom svete. Izzy na ňu zamyslene pozrie a po chvíli odpovie otázkou: „Môžem ti ukázať niečo na mobile?“

„Je to porno?“ Izzy patrí k hŕstke ľudí, s ktorými Holly dokáže žartovať.

„V istom zmysle asi áno.“

„Tak to ma zaujíma.“

Izzy vytiahne mobil. „Lewis Warwick dostal tento list. Aj riaditeľka Patmorová. Pozri sa na to.“

Podá mobil Holly a tá si list prečíta. „Bill Wilson. Ha. Vieš, kto to je?“

„Zakladateľ Anonymných alkoholikov. Lew si ma zavolať do kancelárie a spýtal sa ma na názor. Povedala som mu, že by som radšej bola opatrná. Čo si myslíš ty, Holly?“

„Blackstonovo pravidlo. Ktoré hovorí...“

„Radšej nech je na slobode desať vinných, ako by mal trpieť jeden nevinný. Blackstone bol právnik. Viem to, mala som na Bucknellovej právo. Myslíš si, že tento človek by mohol byť právnik?“

„To asi nie je správna dedukcia,“ povie Holly veľmi láskavo. „V živote som neštudovala právo a o Blackstonovi viem. Zaradila by som ho do kategórie polovšeobecného prehľadu.“

„Ty všade nasávaš informácie,“ namietne Izzy, „ale dobre. Lew Warwick si najprv myslel, že je to z Biblie.“

Holly si znovu prečíta ten list. Povie: „Myslím si, že človek, ktorý to napísal, môže byť nábožný. Anonymní alkoholicy kladú veľký dôraz na Boha – medzi ich výroky patrí ‚nechaj to na Boha‘ – a ešte ten pseudonym plus to o pokání... Pokánie je veľmi katolícky koncept.“

„Čím sa nám záber zužuje asi tak na pol milióna ľudí,“ poznamená Izzy. „Si nesmierne nápomocná, Gibneyová.“

„Je možné, že ten človek sa hnevá, čímou náhodou, napríklad v súvislosti s Alanom Duffreyom?“

Izzy naznačí potlesk.

„No zase ho konkrétne nespomína...“

„Viem, viem, náš pán Wilson neuvádza žiadne meno, ale zdá sa to najpravdepodobnejšie. Pedofil, ktorého zabili vo väzení, lenže potom vyšlo najavo, že to vôbec nebol pedofil. Načasovanie viac-menej sedí. Za toto pôjdu tacos na mňa.“

„Aj tak si na rade,“ povie Holly. „Pripomeň mi ten Duffreyho prípad, dobre? Ak to máš povolené.“

„Jasné. Len mi slúb, že mi to neukradneš a neprídeš sama na to, kto je Bill Wilson.“

„Sľubujem.“ Holly to myslí vážne, ale tá záhada ju zaujala. Pre takéto veci sa narodila a zaviedlo ju to do viacerých zvláštnych vedľajších uličiek. Problém je len v tom, že jej každodenná práca spočíva skôr vo vyplňaní tlačív a v rozhovoroch s chlapíkmi, čo profesionálne riešia kaucie, než v lúštení záhad.

„V krátkosti, Alan Duffrey bol hlavný úverový referent vo First Lake City Bank, ale až do roku 2022 robil len bežného drobného úradníka na úverovom oddelení. Je to veľmi veľká banka.“

„Áno,“ povie Holly. „Viem. Je to moja banka.“

„Je to aj banka polície a množstva miestnych firiem, ale to je teraz fuk. Hlavný úverový referent odišiel do dôchodku a o jeho miesto, s ktorým sa spájalo výrazné zvýšenie platu, súperili dvaja ľudia. Jeden z nich bol Alan Duffrey. Druhý bol Cary Tolliver. Duffrey to miesto dostal, a tak ho Tolliver z pomsty dostal do väzenia za detské porno.“

„To je azda trochu prehnaná reakcia,“ povie Holly a potom sa zatvári prekvapene, keď sa Izzy rozosmeje. „Čo? Čo som povedala?“

„Len... že to je pre teba typická odpoveď, Holly. Netvrdím, že to na tebe zbožňujem, ale časom možno začnem.“

Holly sa stále mračí.

Izzy sa nakloní dopredu, stále s úsmevom. „Si majsterka dedukcie, Hols, ale občas mám pocit, že nerozumieš, čo v skutočnosti motivuje zločincov, najmä takých, ktorým začalo preskakovať z hnevu, zatrpknutosti, paranoje, neistoty, žiarlivosti a podobne. To, čo Cary Tolliver podľa vlastných slov spravil, malo finančný motív, isteže, ale som presvedčená, že svoju úlohu zohrali aj ďalšie veci.“

„Priznal sa až potom, keď Duffreyho zabili, však?“ povie Holly. „Išiel za tým človekom, čo rieši v podcastoch škanďály.“

„Hm. On práve tvrdí, že sa priznal ešte predtým, ako Duffreyho zabili. Ešte vo februári, keď mu oznámili, že má rakovinu v neliečiteľnom štádiu. Vtedy vraj napísal list asistentovi okresného štátneho zástupcu a teraz tvrdí, že asistent okresného štátneho zástupcu to neriešil. Tolliver sa preto napokon zveril podcastu, ktorý má Buckeye Brandon.“

„To by mohol byť ten motív pokánia.“

„Toto tu rozhodne nepísal on,“ povie Izzy a poklope po displeji mobilu. „Cary Tolliver umiera, už to dlho nepotrva. S Tomom ho ideme dnes poobede vypočuť. Takže by som nám mala ísť kúpiť obed.“

„Pre mňa tatársku omáčku navyše,“ povie Holly, keď Izzy vstane.

„Holly, ty sa fakt nemeníš.“

Holly na ňu pozrie, je to drobná žena so šedivejúcimi vlasmi a s náznakom úsmevu. „To je moja superschopnosť.“

3

Holly trávi popoludnie vo svojej kancelárii vyplňaním poisťovacích formulárov. Uvedomuje si, že je márne nenávidieť veľké poisťovacie spoločnosti, ale rozhodne sú